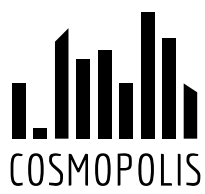

B. K. BORISONOVÁ

B. K. BORISOVÁ

**FARMA
ZÁZRAKŮ**

Přeložila Michaela Martinová

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © B. K. Borison, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Michaela Martinová, 2024

ISBN 978-80-271-5122-6

*Pro E., postavu mého nejoblíbenějšího milostného příběhu.
A pro Ro, živý důkaz, že „šťastně až do smrti“ existuje.*

*„Na Štědrý večer budu
blíže lásky světlu.
Na Vánoce přijdu domů,
i kdyby jen ve snu.“*

– Bing Crosby

KAPITOLA PRVNÍ

„Luko, poslouchej.“ Zakloním se na židli a sáhnu po štosu dokumentů na kartotéce za sebou. Tiše zanedávám, když mi konečky prstů sjedou po jeho okraji a papíry se v bílém přívalu snesou na podlahu. „Poslyš, přestaň už vykládat o té pizze.“

Na pár vteřin se na druhém konci linky rozhostí ticho. „Právě jsem se dostával k tomu nejlepšímu.“

Chtěl tím říct, že se právě dostával k sáhodlouhé rozpravě o domácím sýru, ale podrobný rozbor mozzareilly je právě teď to poslední, na co mám pomyslení. Jako datový analytik je Luka ve všem až směšně důkladný. Obzvlášť v sýrech. Protřu si bolavé místo mezi obočím. „Já vím, promiň, ale musím s tebou mluvit o něčem jiném.“

„Je všechno v pořádku?“ V pozadí se ozve zatroubení, Lukovo tlumené zaklení a pravidelné cvakání blinkru, jak se zařazuje do vedlejšího pruhu.

„Všechno je... v pohodě.“ Podívám se dolů na rozpočtové tabulky, které se povalují po podlaze, a ušklíbnu se. „Opravdu. Asi. Já jen...“ Prchavá sebedůvěra, s níž jsem tenhle rozhovor začínala, mě opouští a já se na židli celá schoulím. Pokaždé když jsme si s Lukou tenhle týden volali, jsem nakonec ztratila odvalu a na nic se nezeptala. Obávám se, že tentokrát to nebude jiné.

„Jen že už musím jít. Volá jeden dodavatel.“ Zamračím se na sebe v odrazu obrazovky počítače. Pod očima mám váčky, plný spodní ret jasně červený, jak si ho nervózně koušu, a hřívu tmavých

vlasů jsem si stočila do uzlu, který by se hodil spíš pro strašidelnou viktoriánskou panenku.

Vypadám stejně hrozně jako naše rozpočtové tabulky.

„Vím, že ti nikdo nevolá, ale teď toho teda necháme.“ Luka zní pobaveně. „Zavolej mi, až v práci skončíš, jo? Můžeme si promluvit o tom, kolem čeho celý týden tak nenápadně kroužíš.“

Můj odraz se na mě zamračí ještě víc. „Možná.“

Zasměje se. „Promluvíme si později.“

Zavěším a odolám nutkání hodit telefonem přes celou místnost. Luka má talent přesně odhadnout, co se mi honí hlavou, a to zrovna teď nechci. Upřímně řečeno, nechci to nikdy, bojím se, na co přijde, až si začne spojovat data dohromady.

Když mi telefon v dlani zabzučí příchozí zprávou, položím ho displejem dolů na hromadu faktur. Zabzučí znovu a já si stisknu kořen nosu.

Vzhledem ke stavu našich financí mi rychle docházejí možnosti. Myslela jsem si, že vlastnit farmu na vánoční stromky bude jedna velká romantika.

Měla jsem velké sny o svátcích plných kouzel. Děti proplétající se mezi stromky a rodiče, kteří si sem tam ukradnou nenápadný polibek nad horkou čokoládou. Všechny ty drobné radosti, o nichž se píšou vánoční písně. Mladé páry, které si slibují věčnou lásku pod jmelím. Nízko zavěšená světla a obrovské punčochy. Červenobíle natřené dřevěné zábradlí. Perníčky. Mátové hůlky.

A zpočátku to bylo skvělé. Během první sezony jsme kouzla mohli rozdávat po hrstech.

Jenomže od té doby se sype jedna věc za druhou.

Až po uši jsem se zadlužila u dodavatele hnojiv, který mi každý druhý měsíc velmi příhodně zapomene poslat zásilku. Mám celé lány stromků, co vypadají jako z filmu Tima Burtona, a nepřátelská

rodinka mývalů už plánuje, jak se zmocnit Santovy stodoly. Není to zkrátka žádná kouzelná zimní pohádka.

Je to mrazivá pekelná krajina ozdobená krásnou červenou mašlí, odkud není úniku.

Cítím se obelhaná. Nejen všemi filmy na Hallmarku, které jsem kdy viděla, ale i předchozím majitelem tohoto pozemku. Hank se mi jaksi zapomněl zmínit, že před několika měsíci přestal platit účty, a já jako nová majitelka jeho dluhy zdědím. Tenkrát jsem si myslela, jaká je to výhodná koupě. Pozemek jsem pořídila za dobrou cenu a měla jsem spoustu zajímavých nápadů, jak rozjet podnikání a vyladit marketing. Říkala jsem si, že s trochou lásky by ta malá farma mohla dostat nový náboj. Teď si však připadám hloupě. Mám pocit, že jsem ve své touze vytvořit něco výjimečného přehlédla několik výstražných signálů.

Nechala jsem se oslepit douglaskou.

Ale našla jsem řešení. Jen si nejsem jistá, jestli ten nejnovější e-mail v doručené poště chci vůbec číst.

Upřímně řečeno, v tuhle chvíli mě míň děsí už snad jen představa posmrtného darování orgánů.

„Estelle.“

Nadskočím, když Beckett loktem rozrazí dveře do mé kanceláře, a rukou převrhnu kávu, seschlé kapradí a hromádku papírových osvěžovačů vzduchu s vůní borovice. Všechno spadne na zem na nepovedené rozpočtové tabulky. Střelím rozčileným pohledem po svém předákově.

„Beckette,“ povzdechnu si a bolest hlavy, která mě tlačila za očima, se mi rozšíří až do týla. Ten chlap prostě nedokáže vstoupit do místnosti normálním, civilizovaným způsobem. Kolena má obalená blátem a já se zamračím ještě víc. Musel být na jižní plantáži. „O co jde tentokrát?“

Překročí kapradí, stromečky z kartonu a loužičku kávy a svoji mohutnou postavu složí do křesla naproti mému stolu – příšerné, příliš malé kožené věci, kterou jsem našla u silnice. Chtěla jsem ho nechat přechalounit sytým, temně zeleným sametem, ale potom se objevili mývalové. A pak se dvakrát zničehonic zbouralo oplocení u silnice.

A tak stojí tady. Ošklivé křeslo s popraskanou hnědou kůží, z něhož na zem vypadávají kousky výplně. Jak symbolické.

Beckett si prohlíží vybledlé stromečky rozsypané po koberci, jejichž papírové okraje už jsou celé zkroucené. Jedno obočí mu vystřelí až do půlky čela. „Nechceš mi vysvětlit, proč máš v kanceláři pětasedmdesát osvěžovačů vzduchu z benzinky?“

To je celý Beckett. Místo aby se omluvil, se hned začne štourat v osobních záležitostech. Znovu mi zabzučí telefon. Tři staccata v rychlém sledu za sebou. Buď je to Luka se svou disertační prací o konzistenci kůrky na pizze, nebo další dodavatel, který se dožaduje opožděné platby.

Beckett povytáhne obočí ještě výš. „Nebo se mám spíš ptát, proč Luku ignoruješ?“

Nesnáším, když si myslí, že má navrch. Téměř vždycky to pro mě skončí špatně. Navzdory tomu, že si většinu času hraje na hloupého farmáře, je až příliš bystrý. Sehnu se, seberu jeden osvěžovač vzduchu a hodím ho do spodní zásuvky stolu k ostatním. Tvorí nepřehlednou zmršť zamotaných provázků, vyčpělého borovicového aroma a neopětovaných citů. Jeden stromeček za každou Lukovu návštěvu doma, počínaje dobou, kdy nám bylo jednadvacet a byli jsme oba hloupí. Obvykle je najdu tak týden dva po jeho odjezdu – schované na nějakém skrytém místě. Pod sněžítkem nebo klávesnicí.

Zapíchnuté v kávovém filtru.

„Nechci a nevysvětlím,“ zamumlám. Díky, ale vážně nemám zájem. „Nechceš mi spíš *ty* vysvětlit, co jsi tam dnes ráno našel?“

Beckett si sundá čepici a prsty si prohrábne tmavě blond vlasy. Ulpí mu na nich trochu špíny. Kůži má opálenou od slunce ze dní strávených na plantážích a rukávy flanelové košile vyhrnuté k loktům odhalují kakofonii barev a inkoustu na jeho předloktích. Všechny ženy ve městě po něm šílí – což je hlavní důvod, proč tam nechodí.

A proto se mu nejspíš moc nezamlouvalo, když jsem navrhla, abychom nafotili kalendář *Sexy farmář* a zvýšili tak zisky.

Prísahám, že kdyby mě nechal jít s tímhle na trh, s naší finanční situací už bych si nemusela lámat hlavu.

„Nerozumím tomu,“ zamumlá a palcem si tře čelist. Kdyby tu teď byla Cindy Croswellová, asi by ji kleplo. Pracuje v lékárně, a když tam Beck přijde, občas dělá, že špatně slyší, jen aby se musel naklonit co nejbliž a zařvat jí přímo do ucha. Dokonce jsem viděla, jak ta baba předstírá, že zakopla o regál, aby jí Beckett pomohl na nohy. Beznadějný případ.

„Myslím, že ty tvoje voňavé stromečky jsou rostliny s nejnižšími nároky na péči, o jaké jsem se kdy staral.“ Někde v jeho slovech se ukrývá vtip, ale upřímně řečeno nemám energii ho hledat. Stáhnu koutky úst, až můj zamračený výraz kopíruje ten jeho. Dva smutní klauni. „Nenapadá mě jediný důvod, proč stromky na jižní plantáži vypadají jako... jako...“

Vybavím si, jak se stromky rostoucí na úpatí kopců křiví a ohýbají, na křehkou strukturu kůry, ochablé, smutné jehličí. „Jako temnější verze vánočního stromku Charlieho Browna ve Snoopym?“

„Jo, přesně. To je ono.“

Osaměle vyhlížející vánoční stromky si kupodivu většinou najdou svého kupce, ale ty naše do téhle kategorie nepatří. Už jim

není pomoci. Nedávno jsem se na ně zašla podívat a přísahám, že se mi jeden z nich skácel přímo před očima. Nedokážu si představit, že by jedna z těch věcí stála u někoho doma, i kdyby jenom jako vtip. Palcem brnkám o spodní ret a v duchu rychle počítám. Na tom pozemku jsou desítky stromků.

„Zvládneme to bez nich?“ Beckett se tváří ustaraně a má k tomu všechny důvody. Je to další rána, kterou si nemůžeme dovolit. Vím, že mu jako vedoucímu zemědělského provozu dlužím pravdu. Měla bych mu přiznat, že se sotva držíme nad vodou, ale nedokážu to ze sebe dostat. Učinil riskantní rozhodnutí, když opustil práci na farmě a začal pracovat se mnou. Vím, že nepočítá s ničím jiným než s úspěchem. S tím, že splním všechny sliby, které jsem mu dala.

A zatím se to díky mým úsporám daří. Musela jsem se uskrovnit, šetřit a častěji si dát k večeři čínskou polévku, ale nikdo, kdo tu pracuje, to na penězích nepocítil. O něčem jako o snížení platu nechci ani uvažovat.

Něco se však musí brzy stát. Tahle situace nemůže trvat věčně.

Podívám se zpět na obrazovku počítače, na první e-mail v příchozí poště. „No,“ skousnu si spodní ret. Co můžeš udělat dnes a tak dále. Jestli Beckett chce, aby farma přečkala příští sezonu bez úhony – a my s ní –, mohl by pro to taky něco udělat.

Zhluboka se nadechnu a seberu poslední zbytky odvahy, které mě neopustily během hovoru s Lukou. „Chtěl bys se mnou chodit?“

Nemyslet to vážně, nejspíš bych se rozesmála, když vidím, jak se tváří. Vypadá, jako bych ho požádala, aby šel do sadu zakopat mrtvolu.

„No...“ Vrtí se v křesle, až mu kůže vrže pod nohama. „Stello, nejsem... nevnímám tě jako... jsi jen moje...“

Kdy jsem naposledy slyšela tohohle chlapa koktat? Upřímně řečeno si nedokážu vzpomenout. Možná tehdy, když se ho Betsey Johnsonová snažila při jeho prezentaci ke Dni stromů osahávat před skupinou školáků.

„Jen klid.“ Špičkou boty si k sobě přisunu jeden osvěžovač vzduchu. „Nemyslím jako vážně chodit.“

Neohrabaně pošťuchuju ten kus kartonu po zemi, takže nevidím, že se Beckettovo tělo v křesle narovnal, jako by spolkl pravitko. V mém zorném úhlu se však ocitne jeho noha poskakující nahoru a dolů udivující rychlostí. Odfrknu si. Když vzhlednu, má vytřeštěné oči a vypadá, jako bych mu k hlavě přiložila pistoli. Ve tváři se mu zračí špatně skrývané obavy a rozpaky stejně jako pokaždé, když vkročí do města.

„Stello, ty mě...“ Ztěžka polkne. „Ty mě žádáš o ruku?“

„Cože? Panebože, Becku...“ Celá se oklepu. Becketta miluju, ale... *Panebože*. „Ne! Ježíši, co si to o mně myslíš?!“

„Co si *já* myslím?! Co si *ty* myslíš?“ Ještě nikdy jsem ho neslyšela mluvit tímhle tónem. Divoce gestikuluje rukou a očividně neví, co si počít. „Promiň, Stello, ale přišlo to jako blesk z čistého nebe!“

„Myslela jsem, jestli bys mi nemohl dělat něco jako falešného přítele!“ zvolám, jako by to bylo nad slunce jasné a byla to naprosto běžná věc, kterou lidé vyžadují od svých velmi platonických přátel. Jako by mě do téhle šlamastyky nedostala moje hyperaktivní představitivost a půlka lahve sauvignon blanc. Kliknutím otevřu e-mail a smutně na něj zírám, aniž bych si všímala animovaných konfet, které mi vybuchují na obrazovce. Přečtu si ho třikrát po sobě a předstírám, že mi Beckett pohledem právě neprovrtává díru do hlavy.

„Něco jsem udělala,“ hlesnu, ale další vysvětlení nepřidám.

„Něco,“ papouškuje.

Místo odpovědi jen zabručím.

„A nechceš mi náhodou prozradit, co jako přesně?“

Ne.

„Aha...“

V tu chvíli se jako na zavolanou přikrade do mojí kanceláře Layla. Tedy nejdřív se ve dveřích objeví tác s nějakou dobrotou a pak teprve ona. Cítím skořici, sušené brusinky a nádech vanilky.

Cuketový chlebiček.

Připadá mi jako anděl, který sestoupil z nebes. Přinesla cuketový chlebiček – jedinou věc, která Becketta vždycky zaručně rozptýlí.

Beckett vydá zvuk na hranici obscénnosti a mě na okamžik napadne, že bych ho mohla nahrát a dát na OnlyFans. To by mohlo vydělat pár dolarů: *Sexy farmář jí cuketový chlebiček*. Sama pro sebe se uchechtnu. Nedočkavě se natáhne pro podnos, ale Layla ho plácne přes prsty dřevěnou vařečkou, kterou vytáhne bůhví odkud, nejspíš ze zadní kapsy kalhot. Táč pečlivě položí na okraj mého stolu. Když se podívám zblízka, málem se rozpláču. Přidala kousky čokolády.

„Něco jsem ti upekla, šéfová.“

Okrajem vařečky poštouchne chlebiček ke mně a rukou si ladně podepře bradu.

Zatímco Beckett ztělesňuje drsného samotáře se šarmem papírového pytlíku, Layla Dupreeová rozzáří každou místnost, do níž vstoupí, svou jižanskou pohostinností a praktickým přístupem k životu. Se svýma křišťálově průzračnýma oříškovýmá očima a nakrátko zastřiženými tmavými vlasy je nápadně krásná a taky milá až do morku kostí. A připravuje tu nejlepší horkou čokoládu široko daleko. Ukořistila jsem ji pro přípravu jídel na své nevelké farmě se stromky, jakmile jsem ochutnala jednu z jejích

sušenek s kousky čokolády při charitativním prodeji pečiva v hasičské zbrojnici. Je třetím členem našeho skromného malého tria, a když mi nosí takovéhle dobroty, tak to vždycky znamená, že po mně něco chce.

Něco, co si pravděpodobně nemohu dovolit.

Než se stihne zeptat, strčím si do pusy plátek chlebíčku, odhodlaná vychutnat si alespoň jeden kousek, než ji budu muset odmítnout.

Té chvíli využije i můj telefon, který se s veselým bzučením začne posouvat po stole. Layla na něj mrkne, vymění si pohled s Beckettem a pak se podívá zpátky na mě.

„Proč Luku takhle ignoruješ?“

„Já ho ne–“ Mou lež doprovodí sprška zlatavých vloček lahodných drobečků. „Já ho neignoruju.“

Zní to spíš jako *ja o neigouuu*.

Layla jen něco zamručí a otočí se. „Tak mě napadlo,“ konečně spustí, „pokud přidám do zadního rohu v kuchyni další sporák, můžeme téměř zdvojnásobit výrobu. Možná bychom mohli začít vařit i balená jídla, kdyby si lidé chtěli vzít s sebou ven malý košík.“

Beckett založí ruce na hrudi, zatímco já dál žvýkám obrovské sousto. Layly si prozatím nevšímám a upřeně mu hledím do očí.

„Ještě je teplý,“ popíchnu ho.

Toužebně si povzdychne.

Layla se nechá obměkčit, zakoulí očima, ulomí kousek chlebíčku a podá mu ho.

„Jestli lidi začnou nechávat na plantážích odpadky, budu s tím mít problém,“ zabručí Beckett. Strčí si celý kus chlebíčku do pusy a pak se celý u vytržení svalí na opěradlo křesla, jehož kůže opět zlověstně zasténá na znamení porážky. Stejně jako to brzy udělám já.

„Ten nápad se mi moc líbí, ale teď budeme nejspíš muset všechny velké nákupy odložit.“ Vzpomenu si na žalostně malou částku na svém spořicímu účtu a že jsem v uplynulém čtvrtletí sotva stačila pokrýt provozní výdaje.

Layla posmutní, natáhne ke mně ruku a lehce mi stiskne prsty. Tak laskavé gesto si vůbec nezasloužím, když vezmu v úvahu, že jsem k nim ohledně naší finanční situace nebyla úplně upřímná. „Jak si vedeme?“

„No, docela...“ Hledám slovo, které by nejlíp vyjádřilo skutečnost, že se držíme zuby nehty. „Obstojně.“

Beckett konečně spolkne ten směšný kousek jídla a prohlásí: „Vlastně jsme o tom právě mluvili. Stella mě požádala o ruku.“

„Vážně? Zajímavé. Jen nechápu, jak to souvisí s naší provozní činností.“

„To ani já. Ale tohle na mě vybalila, když jsem se jí zeptal na to samé.“

„Já taky dostanu nabídku k sňatku?“

Obrátím oči v sloup a rozhodnu se na to nereagovat. Místo toho otočím obrazovku počítače, aby oba viděli animované konfety v celé jejich kráse. Beckett ani nemrkne, ale Layla vymrští obě ruce do vzduchu a zaječí tak hlasitě, až sebou trhnu.

„To jako fakt?“ Chytne se po stranách desky mého pracovního stolu a nakloní se blíž, nos prakticky přilepený k obrazovce. „Ty ses dostala do finále té soutěže Evelyn Saint Jamesové?“

Beckett upřeně civí na cuketový chlebiček, který nejistě balancuje na okraji mého stolu. Panenky má rozšířené, jako by byl sjetý. „Cože to? Kdo to jako má být?“

Layla ho znovu plácne přes ruku, aniž by se na něj podívala. „Influencerka.“

Beckett se ušklíbne. „To má něco společného s politikou?“

„Jak můžeš existovat v tomhle století? Je to velká hvězda sociálních médií. Dělá recenze na různé destinace. Takový krátký program o cestování.“

Pocítím malý záchvěv hrdosti. Evelyn je influencerka, která se zabývá hodnocením ubytovacích zařízení a pohostinství. Patří mezi nejlepší v téhle branži. Stačí, když nás zmíní v jediném příspěvku na svém účtu, a ušetří nám tisíce za reklamu – tisíce, které jsme nikdy neměli v rozpočtu. Z naší farmy by se díky tomu stalo místo, které lidé chtějí navštívit, a ne jen zastávka pro místní obyvatele. A odměna sto tisíc dolarů pro vítěze její soutěže pro malé podniky by nás udržela nad vodou další rok, ne-li déle.

Škoda, že jsem v přihlášce lhala.

„A jakou to má spojitost s tou žádostí o ruku?“

„O žádnou ruku jsem Becketta nežádala.“ Otočím obrazovku počítače zpět a zase e-mail zavřu. Zabubnuju si prsty na rty a vzpomenu si na večer, kdy jsem se do tohohle průšvihů dostala. Zrovna jsem volala Lukovi, trochu omámená bílým vínem a představou, jak se mu v koutcích očí dělají vrásky. Říkal nějaký hloupý vtip o šunkových sendvičích a nedokázal se přestat smát dost dlouho na to, aby ho ze sebe dostal celý. Doteď jsem se nedozvěděla pointu.

„V přihlášce do soutěže jsem uvedla, že farmu vlastním se svým přítelem,“ zamumlám a okamžitě zrudnu jako rajče. Vsadím se, že se barvou podobám vratům od stodoly. „Myslela jsem, že to bude znít romantičtěji než *smutná osamělá ženská, která už SEDMNÁCT měsíců nebyla na rande*.“

„Doufám, že si alespoň s někým užíváš nezávazného sexu.“

„Proč k úspěchu potřebuješ přítele?“

Layla s Beckettem na mě mluví jeden přes druhého, ale abych byla spravedlivá, Layla se do toho opře s mnohem větší vervou.

Posune se v křesle dopředu a svůj komentář o mém sexuálním životě pronese pěkně nahlas. Pak se svalí zpátky a s otevřenými ústy si dramaticky přitiskne ruku k hrudi.

„Proboha, není divu, že jsi...“ Mávne na mě vařečkou, kterou drží v ruce, a já se ze všech sil snažím potlačit ještě silnější rumě-nec. Moje tváře už nejspíš nabývají karmínové barvy. „... taková, jaká jsi.“

Zavrtím se na židli a odhodlaně pokračuju. Nemusím Layle připomínat, že randění na malém městě má svá úskalí, natož si s někým začít nezávazný románek. „Evelyn přijede na pět dní, aby si to tu prohlédla osobně a udělala se mnou rozhovor. A s tím přítelem – vlastně nevím, proč jsem to tam napsala. Asi jsem si myslela, že když budu mít přítele, bude to tu vypadat romantič-těji, a ona romantické věci miluje.“

Beckett se pokradmu natáhne pro další kousek cuketového chlebičku. Využívá Laylina šokovaného úžasu nad mým celibá-tem. „Tak to ses dostala do pěkné kaše.“

Zpražím ho pohledem. „Děkuju, Beckette. To mi opravdu hod-ně pomůže.“

„Ale vážně,“ rozlomí plátek cuketového chlebičku na dvě půl-ky, „to díky *tobě* je to tu úžasné. Tobě a jediné tobě. Měla bys na to být pyšná. Když si k tomu přidáš přítele, tvému příběhu to na důležitosti neubírá ani nepřidává.“

Mrknu na něj. „Někdy zapomínám, že máš tři sestry.“

Pokrčí rameny. „Je to jen můj názor.“

„Určitě nechceš týden předstírat, že jsem pro tebe neodolatelná?“

Layla zavrtí hlavou a konečně se probere z transu. „Hloupý nápad. Už jsi ho viděla, když se snaží někomu lhát? Je to hrů-za. Pokaždé když musí zajet do města pro potraviny, promění se v blázna, co ze sebe stěží vysouká slovo.“

Vím, že má pravdu. Už víckrát jsem mu musela vyzvednout objednávku u řezníka. Jsem přesvědčená, že se stal farmářem čistě proto, aby nemusel moc chodit do obchodů. Beckett nemá rád lidi a obzvlášť se mu protiví otevřené flirtování půlky města, kdykoli se tam zastaví. Někdy mám pocit, že Layla a já jsme jediné, kdo je vůči jeho značnému nedostatku šarmu imunní, ale to se asi stává, když vidíte, jak člověk od rána do večera mumlá nemravnosti stromkům.

A když vaše srdce už téměř deset let beznadějně touží po jediném člověku.

Popadnu další kousek cuketového chlebičku, začnu ho uždibovat a zvažuju, co dál. Jaké mám kromě Luky možnosti? Mohla bych se zeptat Jesseho, majitele jediného baru v našem městě. Ale ten by si nejspíš myslel, že je v tom něco víc, a já nemám čas ani energii na falešný rozchod kvůli falešnému vztahu. Možná bych se mohla porozhlédnout po eskortních službách. To by nemělo být zase tak těžké, ne? Chci říct, proto přece eskortní služby existují? Pro lidi, kteří... jak jen to nazvat... potřebují doprovod?

Promnu si unavené oči, ale zapomenu, že v jedné ruce stále svírám kousek cuketového chlebičku. Odpověď je zřejmá, už mě napadla dřív, jen mě k smrti děsí.

„A je to tady,“ zamumlá Beckett a mě stojí všechny síly, abych mu sladký chlebiček nehodila do tváře. „Právě jí to došlo.“

„Nevím, proč tak vyšiluješ. Je to jednoduché řešení a on by to pro tebe udělal bez mrknutí oka.“

Podívám se na Laylu skrz prsty. Na tváři jí pohrává samolibý úsměv. Už jí chybí jen monokl, bezsrstá kočka na klíně a mohla by z fleku hrát padoucha v bondovce. Nějak nechápu, proč jsem si o ní kdy myslela, že je to milá holka. Vyklubala se z ní pěkně ostrá potvůrka.

„Požádej Luku.“

KAPITOLA DRUHÁ

Ve městě je jeden bar, kam s Lukou rádi chodíme. Mají tam levné pivo, ulepenou podlahu, a když kopnu do pravého dolního rohu jukeboxu, zahraje Ellu Fitzgeraldovou přesně třináctkrát za sebou. Dokonalé místo.

Ale někdy v sobotu večer, když je v baru plno, tělo na tělo, mám problém zachovat si osobní prostor. Nikdy se nevyhnu tomu, že mě nějaký chlap, povzbuzený whisky, poplácá po zadku. Nebo si o sobě nějaký pohledný, ale natvrdlý floutek myslí, že je neodolatelný a já se asi rozplynu blahem, když mi bude chlípně pošilhávat do výstřihu. V tu chvíli mi Luka vždycky vklouzne rukou pod vlasy, přitiskne mi ji na krk, přitáhne si mě k sobě a bradu mi položí na temeno hlavy. Dokonale tam zapadám, přivinutá k jeho tělu. Tam patřím.

Nejednou jsem si už v tichu noci představovala, jak se jeho ruka dotýká mojí kůže a jeho dlaň mě jemně svírá v zátylku. Z toho pohybu sálá majetnickost a téměř posvátná úcta zároveň. Přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdyby mi zabořil prsty do vlasů, sevřel je a přitáhl si mě k sobě, až by jeho ústa našla ta moje.

Luka ve mně vzbuzuje různé představy. Takové, které by ve vás nejlepší přítel vzbuzovat neměl.

Seznámili jsme se, když mi bylo jednadvacet. Narazila jsem do něj, když jsem vycházela z železářství, ztracená ve stínu smutku, který jsem ze sebe nedokázala setřást. Vytrvale na mně lpěl jako těžká deka od chvíle, kdy mi před pouhými třemi měsíci zemřela máma. Vzpomínám si, jak jsem stála v jedné z uliček a v ruce

držela nesourodou sadu matic a šroubů, pevně rozhodnutá vymanit se ze spárů letargie, která se mě zmocnila. Postavit ptačí budku nebo novou polici do předsíně. Když jsem odcházela, narazila jsem na schodech do Luky a on mě oběma rukama chytil za lokty, abych nespadla. Vzpomínám si, jak jsem němě zírala na jeho karamelově hnědé vlasy, jejichž krátké pramínky se mu vlnily zpod kšiltovky, a jak se nejdřív usmál jedním koutkem úst, než se přidal i druhý. Připadalo mi, že je to poprvé po dlouhé době, co jsem si něčeho všimla. Luka si odkašlal, a když viděl, že už mám zase pevnou půdu pod nohama, zeptal se, jestli si dám smažený sýr. Žádný pozdrav. Žádné jak se máš. Jen *nedáš si smažák?*

Nevím, co mě přimělo souhlasit. Tenkrát jsem nemluvila téměř ani s lidmi, které jsem znala už léta. Přinejlepším jsem přežívala, přinejhorším jsem se potácela nad propastí. Ale Lukovo pozvání jsem přijala a dala si s ním smažený sýr v malém bistru ve městě. Ukázalo se, že jeho máma se právě přestěhovala do Inglewildu a on jí pomáhá se zabydlet. Nabídla jsem mu těch pár věcí ze železářství a on se překvapeně zasmál. Ještě teď si pamatuju, jak se mi prsty otřel o dlaň, když si ode mě bral ten pitomý křídlový šroub, který jsem jen tak bezúčelně koupila.

Luka ho nazval motýlkem. Byl na cestě do obchodu právě pro tuhle věcičku.

Od té doby jsme si vytvořili jakousi rutinu. Kdykoli se objevil ve městě, zastavil se pro mě a vyrazili jsme na smažený sýr. Tenhle zvyk se postupně změnil v odpolední procházky parkem, ranní farmářské trhy a podvečerní happy hours. Občas jsme celé noci hráli vědomostní kvízy. Do Inglewildu jezdil stále častěji a zval mě, abych se zastavila, kdybych někdy měla cestu do New Yorku. Jednoho dne jsem se odvážíla a z náhlého popudu jsem si zarezervovala lístek na autobus.

Svou pohodovou povahou a hloupými vtipy Luka pomalu a opatrně zaplňoval prázdná místa v mém životě. Pomohl mi najít cestu zpátky k sobě.

A od té doby to tak zůstalo.

Dokonale platonické, neskonale frustrující.

Snažím se přesvědčit samu sebe, že tohle by bylo stejné. Požádat Luku, aby si pět dní hrál na mého přítele, by byla jen kamarádská výpomoc. Taky bych to pro něj udělala. I pro Becketta nebo pro Laylu. Nemusí to znamenat to, co si moje mysl podle všeho zámýšlela.

Layla ani nemusela nic takového navrhnout, už mě to samozřejmě napadlo dávno. Snažím se ho na to zeptat celý týden. To kvůli němu jsem do té přihlášky uvedla, že farmu vlastním s přítelem. Říkejte tomu třeba zbožné přání nebo fantazírování, ale vím, na koho jsem myslela, když jsem ta slova psala.

Připadá mi to však trochu jako překročit hranici, kterou jsme si oba pečlivě střežili. Hranici, již jsem si úzkostlivě přála dodržovat. Luka je úplně první člověk v mém životě, který nezmišel. Je něčím mnohem víc než jen nejlepším přítelem – znamená pro mě jistotu a důvěrnost. Luka, to jsou domácí koláčky každou první sobotu v měsíci, společné noční sledování *Smrtonosné pasti* v lepkavém letním parnu, kdy máme oba telefon opřený na konferenčním stolku, a dokonale propečená pizza s extra houbami a lehkou omáčkou.

Luka je jako moje rodina. Nikoho bližšího nemám. A nemůžu – nechci – náš vztah riskovat kvůli šanci zjistit, jak by se věci mezi námi mohly vyvinout.

Ráda bych se to ale dozvěděla. Ačkoli důvodem, proč jsem si už sedmnáct měsíců s nikým nevyšla, je to, že každého muže nevyhnutelně srovnávám s Lukou a on z toho vždycky vyjde jako vítěz.

Ale možná je tenhle nápad – předstírat, že jsme spolu – tím nejlepším řešením. Po týdnu téhle hry to ze sebe dostanu. *Jeho* ze sebe dostanu. Můžu přestat uvažovat co by kdyby, neustále s ním ostatní srovnávat a prostě jít dál.

Koneckonců, kdyby se mezi mnou a Lukou mělo něco stát, nestalo by se to už dávno?

To pomýšlení mě zabolí jako stará modřina, na kterou čas od času přitisknu palec, abych cítila její tupou bolest. Protože pravdou je, že občas nastane chvíle, kdy si myslím, že by taky mohl chtít něco víc. Čas od času po propité noci zachytím, jak pohledem spočine na křivce mého ramene nebo na oblině mého spodního rtu. Jeho doteky začnou být uvolněnější. Ruku mi položí na bok, když se se mnou v rytmu hudby pohupuje na malém tanečním parketu, čelo přitisknuté k mému. Drobné okamžiky v průběhu let, kdy se na pár vteřin zastaví čas. Vždycky to však stačilo k tomu, abych měla pocit, že by mě možná mohl chtít stejně, jako jsem vždycky chtěla já jeho. Jako něco víc než jen kamarádku.

Víc než cokoli jiného.

Ale pak si tu modřinu zmáčknu silněji a řeknu si, že takhle je to lepší.

Protože takhle si ho můžu nechat.

„Nejsem si jistá, jestli bude zrovna ten týden ve městě,“ odpovím Layle po předlouhém úniku do vzpomínek a moc dobře si přitom uvědomuju, že je to přinejlepším chabá výmluva.

Věnuje mi nevzrušený pohled. „Bydlí tři hodiny cesty odtud. Navíc, neviděla jsem ho tady tenhle měsíc už nejmíň dvakrát?“

Beckett se rozhodne, že je vhodná chvíle přispět svojí troškou do mlýna. „A neprosila jsi ho náhodou, aby přijel domů na tu dubnovou soutěž ve vaření jahodového džemu?“

Sjedu na židli ještě níž. „Jahodový džem miluje.“

Beckett se zvedne z malého koženého křesla, otře si dlaně o stehna a oficiálně se tak vyvlékne z našeho rozhovoru. V duchu už se prochází někde mezi jedlemi, pobrukuje si veselou melodii a v rukou jemně svírá čerstvě upečený cuketový chlebiček.

„Odcházím,“ oznámí nám a otočí se na patě. Layla vyskočí, aby se k němu přidala, a provlékne mu ruku ohbím paže dřív, než stihne odejít příliš daleko. Pak mi pohroží prstem.

„Koukej se Luky zeptat, nebo to udělám já.“

Ani nechci vědět, co by to obnášelo. Nejspíš prezentaci v Power-Pointu. A taky moje totální a naprosté ponížení.

Jako na zavolanou se můj telefon rozběhne po stole. Dlouze, silně zavibruje a pak se zastaví. Opatrně ho otočím a podívám se na upozornění. V útrobách se mi strhne úplná bouře úzkosti a převálí se mi přes ramena.

7 zpráva

Luka Peters

3 zprávy

Charlie

1 zpráva

Charlie, Brian Milford, Elle Milfordová

A sakra. Málokdo má tátu v kontaktech zapsaného celým jménem a příjmením, ale přesně to můj vztah s otcem vystihuje. Rozhodnu se, že zprávu od něj vyřídím jako první.

16.32

Brian Milford: *Stello, první víkend v listopadu pořádáme večeri k Díkůvzdání. Můžeš přinést dýňový koláč.*

Můžu přinést dýňový koláč. Paráda. Vsadím se, že kdybych byla ten typ člověka, který si ukládá esemesky, našla bych přesně tuhle zprávu z loňska, přesně ve stejný den a stejný čas. Vlastně si nejsem jistá, jestli mi otec někdy poslal jinou textovku než právě tuhle. Proto

ty tři zprávy od Charlieho. Vymažu skupinový chat se svým tátou, jeho ženou a mým nevlastním bratrem a rovnou přejdu k dalšímu.

16.37

Charlie: *Že to ale umí navlíknout, co?*

16.47

Charlie: *Nenech se rozhodit.*

Charlie: *Schválně bych přinesl koláč s pekanovými ořechy.*

Zasměju se a pošlu přitroublý gif se psem v plamenech, který vystihuje mé celkové pocity z toho, že si mě předvolali jako tručující dítě. Můj táta se svojí rodinou neslaví Den díkůvzdání první listopadový víkend, ale právě na ten mě vždycky zvou, aby si mohl každý rok odškrtnout kolonku „svátky“. Buď se tak snaží zmírnit svůj pocit viny za to, jak nás s mámou nechal na holičkách, nebo ho k tomu nutí Elle. Ať už je důvod jakýkoli, z té večere se vždycky vyvrbí příšerně trapná záležitost, kdy ticho přerušují jen Charlieho dobře míněné pokusy o konverzaci a tátovo nevrle mumlání pod vousy.

Rozhodně přinesu pekanový koláč.

Když konečně najedu na zprávy od Luky, dolehne na mě stres z celého dne. Myslím, že dnešní noc bude ve znamení krabicového vína, filmu *Samotář v Seattlu* a pizzy v posteli.

16.15

Luka: *Co telefonát s dodavatelem? Jak to šlo?*

Luka: *Mimochodem, jsi roztomilá, když mi lžeš.*

Luka: *Proč mám v televizi stažené tři díly seriálu Nahých a vystrašených? Znáš tě vůbec ještě?*

Někdy zapomínám, že sdílíme streamovací služby. Díkybohu, že jsem se na ty pornofilmy z Netflixu dívala u Layly.

16.59

Luka: *Charlie mi píše o pekanovém koláči.*

Luka: *Dobrý bože.*

Luka: *Doufám, že Layla už zadělala těsto.*

Neměla bych cítit bodnutí žárlivosti právě kvůli pekanovému koláči, ale přesto je to tak. Takhle na mě Luka působí.

17.02

Luka: *Na HBO zase dávají Samotáře v Seattlu.*

Zavřu oči, přitisknu si telefon na čelo a dvakrát jím o něj klepnu. Pak se rozhodnu.

Udělám to. Zeptám se ho. Prostě se ho zeptám a všechno bude v pohodě.

17.31

Stella: *Můžeme si dneska večer promluvit přes FaceTime? Potřebovala bych od tebe malou laskavost.*

Téměř okamžitě mi zazvoní telefon a na displeji se objeví Lukova pět let stará fotka. Tenkrát jsem ho donutila vyzkoušet sedm různých pizzerií během jednoho dne, protože jsem nemohla najít omáčku, která by mi chutnala. Na té fotce má na hlavě praštnou čepici, která vypadá jako obrovský trojúhelníček pizzy. Vypadá směšně.

A mně se moc líbí.

Nechám telefon ještě několikrát zazvonit a snažím se napojit na odolnější verzi sebe samé. Tu, která nemá na tričku skvrnu od javorového sirupu z dnešního rána, kdy jsem si ke snídani dopřála vafle proti stresu.

Tohle zvládnou. Požádám Luku o tuhle jednoduchou službičku a nic se nezmění.

„Ahoj!“

Můj nucený, přehnaně energický pozdrav přivítá hrobové ticho. Ozve se tlumené šoupání, zavírání dveří a pak zafunění.

„Můžeš mi, prosím tě říct, co se děje?“

Pohrávám si s jedním z osvěžovačů vzduchu s vůní borovicových šišek, které jsem nehodila do spodního šuplíku, a namotávám si provázek na palec. „Co tím myslíš?“

Oficiálně se ze mě stala patologická lhářka.

„Celý týden se chováš divně.“

„Nechovám.“

„I teď se chováš divně,“ prohlásí. Znovu si povzdechne a já uslyším žuchnutí, jako by sebou právě praštil na postel. Představuju si jeho dlouhé nohy roztažené jako mořská hvězdice, kotníky čouhající přes okraj pelesti. „No tak, ven s tím. Co se to s tebou děje? Už si ani nepamatuju, kdy jsi mě naposledy žádala o laskavost.“

Zamračím se, otočím se na židli a zadívám se velkým arkýřovým oknem na stromy. Jsme tu pěkně izolovaní. Ale když se vydáte po úzké polní cestě vedoucí z naší farmy, narazíte na malé městečko Inglewild. Asi před dvaceti lety ho někdo označil za *Malou Florencii* a přirovnal nás k tomu neskutečně krásnému městu v Itálii. Myslím, že to bylo ve snaze přilákat sem více turistů projíždějících do Washingtonu nebo Baltimoru. Bohužel pro tuhle marketingovou kampaň se Inglewild Florencii nepodobá ani z rychlíku, takže se nová přezdívka neuchytila.

„Asi před měsícem a půl jsem tě donutila, abys mi přivezl deset litrů čokoládové zmrzliny, kterou prodávají v tom obchodě poblíž tvého bytu,“ připomenu mu. „Musel sis koupit speciální chladicí box a já nevím, co ještě.“

Po telefonu ke mně dolehne jeho smích a zařízne se mi přímo mezi žebra. „To je pravda. Ale stejně se chováš divně. Co se děje?“

Zakručí mi v žaludku a podívám se na hodiny. Ve spíži na mě čeká čínská polévka. A tady, kde by nás z našeho intimního rozhovoru mohl kdokoli vyrušit, se mi do složitého vysvětlování nijak zvlášť nechce. Mnohem raději bych měla po ruce sklenku vína.

„Mohla bych ti zavolat, až se vrátím domů?“ Uvědomím si, že hraju o čas, a odhodím osvěžovač vzduchu na stůl. Na palci mi od provázku zůstane jasně červená stopa. Zřejmě si chci tenhle stav nejistoty ještě trochu užít. „Zrovna jsem se to tady chystala zabalit.“

„No, shodou náhod jsem zrovna ve městě u mámy,“ oduší.
„Můžu u tebe být tak za dvacet minut.“

Zatraceně.

„Jo, jasně,“ hlesnu a pocítím příval paniky. Nech to na Lukovi. Připomenu si, že je to můj nejlepší kamarád a že jsem během našeho dlouhého vztahu udělala mnohem trapnější věci, takže požádat ho, aby si chvíli hrál na mého přítele, je proti tomu jako nic. Třeba když jsem se mu vyzvracela na rohožku poté, co jsem se s někým vsadila, že dokážu vypít celý džbán jakéhosi záhadného vína. Nebo když jsem si ostříhala ofinu a pak jsem osmnáct týdnů všude nosila na hlavě takovou příšernou hučku. Donutím se zachovat klid.

„Tak fajn.“

KAPITOLA TŘETÍ

Přestože se můj domek nachází v docházkové vzdálenosti od kanceláře, trvá mi pětadvacet minut, než se vymaním z e-mailů, posbírám si věci a vydám se na cestu domů. Poznámám si, že se musím spojit s Hankem a zjistit, jestli si nevšiml, že stromkům na jižní plantáži se nějak nedaří. Nebo jestli nezaregistroval rodinku mývalů, která pořádá nájezdy na stodolu. Či zda špatně nefungovalo rozmetadlo hnojiva.

A pokud ano, proč mi nic neřekl?

Protože věděl, že tohle místo je díra na peníze, a chtěl se s manželkou přestěhovat do Kostariky. Moje mysl si ochotně vybavuje plakáty, které jsem musela sloupnout ze stěn kanceláře. Zářivě zelená džungle a křišťálově čisté vodopády, prakticky vybledlé doběla, jak dlouho už tam visely.

Když jsem tohle místo kupovala, příliš jsem se neřídila rozumem. Asi jsem se nechala zaslepit jeho kladnými stránkami. Soustředila jsem se na roztomilou chatku, která se choulí v rohu pozemku, a v hlavě mi tančily představy, jak sedím stočená do klubička před kamenným krbem s hrnkem čaje v ruce. Představovala jsem si první sníh, procházky mezi řadami stromků. Svůj vlastní domov. Místo, kam patřím. Konečně.

Za mých dětských let jsme se s mámou v jednom kuse stěhovaly a honily se za další příležitostí. Když jsme se kvůli práci servírky nebo dočasné sezonní výpomoci objevily v novém městě, trvalo mi dlouho, než jsem se rozkoukala. Ne snad, že by se máma

nesnažila. Zůstávaly jsme na jednom místě tak dlouho, jak jen to šlo, a jakmile jsme se musely přesunout jinam, dělala všechno pro to, abych tu změnu pocítila co nejméně. Pečlivě sbalila náš skromný majetek a křížkovou výšivku s nápisem *Vítejte* pověsila v novém domově vždycky na stejné místo, podobně jako utěrky na nádobí poseté vyšívanými citrony a limetkami. Vždycky jsem se ale bála zapustit kořeny, protože jsem si říkala, že to stejně bude zbytečné. Že je budu muset příští měsíc zase vytrhnout a začít znovu.

Vítr se prohání mezi stromy, zvedá mi vlasy a hladí mě po tvářích, pod nohama mi šustí listí mohutných javorů lemuujících hranici pozemku. Přes malou louku a podél vnějšího okraje dýňového políčka vede pěšinka, která spojuje dům s kanceláří. Za dobrého počasí mi to pěšky trvá tak pět minut, ale dneska večer mám pocit, že jdu pomaleji. Sleduju, jak se slunce na obloze sklání čím dál níž a světlo se odráží od listí. Červená, oranžová a žlutá kolem mě tančí v kaleidoskopu barev.

Nejspíš není náhodou, že jsem to tu koupila právě v říjnu. Večery jako tehle, kdy se minulost prolíná s přítomností a koketuje s budoucností, mají své zvláštní kouzlo, dýchají nostalgií. Cítím kouř z ohně, který si Beckett rozdělal ve svém domku na úpatí hor, a vídím, jak se z jeho komína zvedá dým. Nad sebou slyším šelest větví a slavnostní houkání sov, zatímco slunce klesá k západu. Na jediný, dokonalý okamžik si připadám jako na tom obrázku, který máma lepila na zeď každého bytu, kterému jsme zrovna říkaly domov.

Byla na něm farma, červený traktor a malá holčička se špinavými koleny a dokonalou nadílkou vánočních stromků za zády.

Ten sen jsem snila dávno předtím, než jsem se odvážila si ho splnit.

V dálce mě upoutá světlo, teplá záře rozlévající se po kamenné dlažbě na příjezdové cestě. Když obejdu poslední strom, který

označuje hranici mého pozemku, vstupní dveře se otevřou, Luka vyjde ven a opře se ramenem o dřevěný sloupek. Na maličké verandě před mým maličkým domkem a s maličkou kuchyňskou utěrkou v rukou vypadá Luka téměř komicky velký. Přehodí si utěrku přes rameno a nohy v ponožkách zkrříží v kotnících. Usměje se, když si všimnu, že má na sobě ponožky s miniaturními lahvičkami chilli omáčky, které jsem mu darovala k loňským Vánocům. Povytáhne koutky úst v mírném úsměvu, spodní ret na levé straně o něco níž než na pravé a říjnový vítr mu rozcuchá věčně rozčepýřené vlasy. V jeho teplých hnědých očích se odráží zapadající slunce, takže ve slábnoucím světle vypadají téměř jantarově.

„Vloupal ses mi do domu?“ Když ucítím vůni rajčat a bazalky, přidám do kroku. Jestli připravil masové kuličky podle receptu svojí babičky, nejspíš už ho nikdy nenechám odejít.

„Není to vloupání, když máš klíč,“ opáčí. Zasměju se a on se celý rozzáří. Je tak krásný, až se mi tájí dech. Tenhle okamžik si chci vtisknout do duše pro noci, kdy se cítím trochu osaměle a hodně smutně. Zhluboka se nadechnu a snažím se vrýt si ten obrázek do paměti. Odstíny růžovofialové částečně halící jeho tvář do stínu, mikina napínající se mu přes hrud', nohy v ponožkách, pod nimiž vržou stará dřevěná prkna verandy. Kouzlo spočívá v detailech, říkávala vždycky moje máma. A tyhle detaily jsou dokonalé.

Jakmile došlápnu na spodní schod, Luka mi vyjde vstříc na půl cesty a jeho silné paže mě obejmou kolem ramen v medvědímu sevření. Voní po marinádě a vanilkovém mýdle na ruce, které mám u kuchyňského dřezu, a mně se chce najednou z nějakého nevysvětlitelného důvodu brečet.

„Ahoj Lolo,“ osloví mě přezdívkou – zdvojenou poslední slabikou mého jména v pátém pádě – a položí si bradu na moji hlavu. Pevně mě k sobě přivine. „Dlouho jsme se neviděli.“

Obejmu ho kolem zad a přitisknu mu ruce na lopatky. Pomalu vydechuju nosem a kolébám se s ním sem a tam. „Viděl jsi mě před dvěma týdny,“ zamumlám mu do hrudi. „Seděli jsme na gauči a dvakrát za sebou se dívali na Den nezávislosti, protože jsi posedlý Jeffem Goldblumem.“

„To je tou leteckou kombinézou...“ Odtáhne se, ale rukama mi stále svírá ramena a těma svýma hnědýma očima se mi pát-ravě zahledí do tváře. Takhle zblízka vidím pihy, které mu zdobí nos a rozprostírají se mu pod očima jako souhvězdí. Potlačím povzdech a on se zamračí. „Co se děje, Stello?“

Panika přetrvává, a tak otálím. Plácnu ho po bocích a vytáhnu se na špičky, abych mu viděla přes rameno. „Nedáme si nejdřív něco k jídlu?“

Zamračí se, ale přikývne a rukama mi pomalu sjede po pažích, přičemž je několikrát stiskne. Dělá to od toho prvního dne, kdy jsem ho málem převálcovala – nejdřív mi stiskne nadloktí, potom paže a nakonec dlaně. Jakmile se ocitneme uvnitř, zamíří zpátky do kuchyně, zatímco já si u dveří vyzuju boty. Všimnu si, že ty jeho už jsou úhledně srovnané pod stolkem v předsíni. Klíče hodím k těm jeho do modré keramické misky, kterou jsem vyrobila na střední škole v hodině výtvarné výchovy, a šálu si pověším na háček vedle jeho černé džínové bundy.

Není hloupé zbožňovat, jak něčí věci vypadají vedle těch vašich? Drobné útržky paralelních životů.

Dívám se na jeho bundu, dokud mě nevytrhne jeho volání z kuchyně. Ptá se po lahvi červeného, kterou mám ve skříni v předsíni. Jeho paměť mě ohromuje. Vždyť právě on mi to víno před několika měsíci přinesl a schoval ho pod svetry.

S jednou lahví v ruce a s druhou v podpaží se přiloudám do kuchyně. Tenhle rozhovor mi asi půjde lépe od ruky, pokud si